

Sygn. akt II Ka 363/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 czerwca 2020r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agata Kowalska
Protokolant:	stażysta Beata Wilkowska

przy udziale przedstawiciela Mazowieckiego Urzędu Celno – Skarbowego w Warszawie Delegatura UCS w Siedlcach rozpoznawał

po rozpoznaniu w dniu 24 czerwca 2020 r.

sprawy **J. A. (1)**

oskarżonego z art. 107 § 1 kks

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 31 grudnia 2019 r. sygn. akt II K 1289/17

I. wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego J. A. (1) na rzecz Skarbu Państwa 1020 zł tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II K 363/20
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 31 grudnia 2019r. w sprawie II K 1289/17

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz

niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiążle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>Obrońca oskarżonego zarzucił wyrokowi:</p> <p>I.wadliwość ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, będącą wynikiem dowolnej, lecz nie swobodnej oceny dowodów zgromadzonych w postępowaniu, a to poprzez zupełnie przypadkowe i na niczym nie oparte przyjęcie, że oskarżony J. A. (1), działając jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. we W., urządził i prowadził kiedykolwiek jakiegokolwiek gry na automatach w lokalu przy ul. (...) w M., chociaż nic takiego nie wynika z dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, albowiem wykazano w procesie, iż oskarżony ten w owym lokalu nigdy nie był, a też ani on, ani kierowana przez niego (...) Sp. z o.o. we W. nie byli jego gospodarzem i nie mieli do niego jakiegokolwiek tytułu prawnego, zatem nie mieli żadnej realnej możliwości oraz żadnego rzeczywistego wpływu na działalność tam urządzaną i prowadzoną, co wyklucza u oskarżonego możliwość popełnienia przestępstwa takiego, jakie jest mu zarzucane,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

II.

- naruszenie prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 kks poprzez jego zastosowanie, mimo iż w toku postępowania nie wykazano, by oskarżony dopuścił się popełnienia takiego przestępstwa, czyli w szczególności brak w kwestionowanym wyroku jakiegokolwiek wskazania, które konkretnie zachowania oskarżonego wyczerpywały znamiona tego czynu zabronionego;

- naruszenie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks poprzez ich zastosowanie, mimo iż nie wykazano, by oskarżony dopuścił się popełnienia takiego przestępstwa, czyli w szczególności brak jest jakiegokolwiek wyjaśnienia, które zachowania oskarżonego wyczerpywały znamiona przestępstwa tak skonstruowanego;

- naruszenie art. 107 § 1 kks w zw. z art. 4 § 2 kks, a to poprzez niczym nieuzasadnione przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się wskazanego przestępstwa, działając umyślnie, chociaż takie ustalenie faktyczne nie znajduje jakiegokolwiek oparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w postępowaniu;

- naruszenie art. 10 § 3 i ewentualnie § 4 kks poprzez ich niezastosowanie, mimo iż okoliczności prawne sprawy niniejszej determinują wniosek, iż oskarżony z pewnością kierował się usprawiedliwionym przekonaniem, że zachodzi okoliczność wyłączająca bezprawność czynu, a już w ostateczności dopuścił się czynu zabronionego w usprawiedliwionej nieświadomości jego karalności;

nadto z najdalej idącej ostrożności procesowej - rażąco

	<p>niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu w relacji do wagi czynu mu zarzucanego, co wynika z naruszenia art. 10 § 5 kks poprzez jego niezastosowanie, mimo iż jeśli błąd, na który powołuje się oskarżony w swojej linii obrony, okazuje się być nieusprawiedliwionym, to skutkować to powinno zastosowaniem dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary – czego Sąd Rejonowy jednak nie wziął pod uwagę w kwestionowanym orzeczeniu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>W ocenie Sądu Okręgowego zasadność ocen i wniosków wyprowadzonych przez Sąd I instancji z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, odpowiada zasadom logicznego rozumowania i zasadom doświadczenia życiowego. Fakt ten nie pozwala zatem przyjąć, iż w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przekroczył granice swobodnej oceny dowodów, a tym samym, dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, mogącego mieć wpływ na treść wydanego orzeczenia co do czynu zarzucanego oskarżonemu w akcie oskarżenia, o jakich podnosi w swojej apelacji obrońca oskarżonego. Sąd Rejonowy wnikliwie rozpatrzył wszystkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy, na ich podstawie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne oraz należycie wykazał winę oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Nie ma również wątpliwości co do tego, że postępowanie w przedmiotowej</p>		

sprawie przeprowadzone zostało starannie, a ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów. Wprawdzie sam oskarżony od początku postępowania w niniejszej sprawie konsekwentnie negował swoje sprawstwo w zakresie zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, jednakże istniejące w sprawie dowody przemawiają za tym, iż dopuścił się jego popełnienia. Wbrew twierdzeniom apelującego, sam fakt, iż oskarżony nie był właścicielem lokalu, w którym zabezpieczono automaty do gier i nigdy tam nie był, nie świadczy o tym, iż nie popełnił zarzucanego mu przestępstwa. Niewątpliwie oskarżony jako Prezes Zarządu firmy (...) Sp. z o.o. zajmował się sprawami gospodarczymi tej spółki i z tej racji został pociągnięty do odpowiedzialności. Za przestępstwa skarbowe odpowiada jak sprawca także ten kto na podstawie przepisu prawa, decyzji właściwego organu, umowy lub faktycznego wykonywania zajmuje się sprawami gospodarczymi, w szczególności finansowymi osoby prawnej (art. 9 § 3 kks), którą w tym wypadku była spółka (...). Skoro zaś bezspornie ustalone zostało, iż automaty zabezpieczone w lokalu (...) na ul. (...) w M. stanowią własność tej spółki, prezes tej spółki odpowiada za urządzenie i prowadzenie, bez koncesji i poza kasynem gry, gry na automatach. Nadmienić należy, że w ramach prowadzonej działalności spółka zarządzana przez oskarżonego zajmowała się wydzierżawianiem metrażu powierzchni lokalu i wstawianiem do niego automatów do gier, co potwierdził oskarżony

w swoich wyjaśnieniach. Brak jest także w okolicznościach przedmiotowej sprawy podstaw do przyjęcia, aby inne osoby mogły czerpać korzyści z gier prowadzonych na tych automatach, które przecież bezspornie stanowiły własność spółki prowadzonej przez oskarżonego. Jako tworzenie bezpodstawnych hipotez przyjęć należy sugestię obrońcy, iż to nieznana osoba, a nie oskarżony wstawiła stanowiące własność J. A. (1) automaty do gier do lokalu w M. i czerpała z tego korzyści materialne. Oskarżony nie podał kto w jego imieniu miałby wstawić automaty do gier w miejscowości M., ani komu ewentualnie miałby je wynająć w czasie wskazanym w akcie oskarżenia. Podkreślenia wymaga, że nie wszystkie fakty ustalone przez Sąd I instancji muszą być oparte na dowodach bezpośrednich, ale mogą wynikać także z nieodpartej logiki sytuacji oraz jednoznacznego kontekstu ustalonej sekwencji faktów ubocznych. Oskarżony, chociaż nie zatrudniał jakichkolwiek pracowników i przedstawicieli, mógł działać za pośrednictwem nieustalonych osób trzecich, z którymi mogły nie łączyć go żadne umowy, co nadal nie wyklucza jego odpowiedzialności.

Urządzanie gry o jakim stanowi przepis art. 107 § 1 kks obejmuje czynności niezbędne do rozpoczęcia określonej działalności (zob. V. Konarska-Wrzosek, T. Oczkowski, J. Skorupka, Prawo i postępowanie karne skarbowe, s. 323). Chodzi zasadniczo o zaprowadzenie czy uruchomienie działalności hazardowej w określonym miejscu, stąd też można zgodzić się z poglądem, że urządzanie gier i zakładów poprzedza czasowo ich "prowadzenie", to ostatnie

bowiem dotyczy działalności już "urządzonej" (zob. Kardas, Łobuda, Razowski, Komentarz, 2012, s. 827). W tym ujęciu „urządzić” grę oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Sąd Odwoławczy w pełni podzielił stanowisko Sądu Rejonowego, iż oskarżonemu w tej sprawie J. A. (1) można przypisać przestępcze działanie polegające na stworzeniu warunków do tego, aby w/w gry odbywały się wbrew przepisom ustawy w miejscu i czasie wskazanym w akcie oskarżenia.

Z racji charakteru działalności w/w spółki, oskarżony pełniąc funkcję jej prezesa musiał dysponować odpowiednią wiedzą w zakresie jej działalności i obowiązujących na tym polu przepisów. W polskim porządku prawnym działalność polegająca na urządzaniu gier hazardowych była bowiem zawsze działalnością koncesjonowaną. Dlatego od osoby zajmującej się tego typu działalnością zawsze wymagana była zdecydowanie wyższa staranność co do znajomości aktualnie obowiązujących w tym zakresie przepisów aniżeli od innego nie zajmującego się taką działalnością obywatela. Skoro oskarżony piastował funkcję prezesa spółki, musiał posiadać wiedzę co do jej elementarnych reguł i w czasookresie wskazanym w zarzucie nie posiadał stosownej, wymaganej koncesji na prowadzenie tej działalności i mimo to podejmował zachowania sprzeczne z tymi wymogami, mogące skutkować dla niego odpowiedzialnością karną, to nie pozostawał w stanie usprawiedliwionej nieświadomości co do karalności tego czynu i postępując tak, co najmniej godził

się na to, że takim swoim zachowaniem uchybia wymogom art. 6 ust. 1 i 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009r. o grach hazardowych, a tym samym i wypełnia wszystkie konieczne dla bytu przestępstwa z art. 107 § 1 kks znamiona (wyrok SN z 28.11.2018r., sygn. II KK 97/18, Legalis nr 1855638). obrońca oskarżonego podnosząc w apelacji zarzut obrazu art. 107 § 1 kks wyraził pogląd odnośnie bezskuteczności spornych przepisów technicznych ugh wobec jednostek w świetle braku ich notyfikacji. Niemniej jednak, jak już wskazano w niniejszym uzasadnieniu, czasookres przypisanego oskarżonemu w zaskarżonym wyroku przestępstwa skarbowego miał miejsce już po notyfikacji spornych przepisów technicznych. Powoływanie się na stan prawny istniejący wcześniej niż stawiany oskarżonemu zarzut nie przystawało zatem do realiów tej konkretnej sprawy i było nietrafne.

Nadto podkreślenia wymaga, iż spółka (...), w której w owym czasie oskarżony pełnił stanowisko prezesa, w ramach swojej działalności wstawiała (dzierżawiła) maszyny do gier do wielu różnych lokali i z tego powodu J. A. (1) został pociągnięty do odpowiedzialności także w innych sprawach karno – skarbowych. Oskarżony był zatem w pełni świadomy bezprawności swojego zachowania, a mimo to nie zaprzestał go, czerpiąc dalej z niego dochód. Powyższy element stanu faktycznego był bezdyskusyjny i w ocenie Sądu Odwoławczego, kontekstu i tła zdarzeń wskazanych w a/o nie sposób pominąć rozważając zasadność twierdzeń o pozostawianiu oskarżonego w błędzie w odniesieniu do obecnie

procedowanej sprawy. W powyższej sytuacji, zadanie sobie pytania przez oskarżonego odnośnie legalności prowadzonej działalności jawiło się jako priorytetowe.

Apelujący we wniesionym środku odwoławczym zupełnie niesłusznie powoływał się na mylne przekonanie co do interpretacji poszczególnych przepisów ustawy o grach hazardowych. Czyn polegający na urządzaniu gier na automatach, pomimo nieposiadania koncesji na prowadzenie kasyna gier, stanowi już sam w sobie przestępstwo, co wynika wprost z treści przepisów tejże ustawy bez wglębiania się w ich szczegółową wykładnię i zawiłą problematykę „przepisów technicznych” i ich ratyfikacji przez kraje członkowskie Unii Europejskiej. Wskazać w tym miejscu należy, iż zgodnie z dyspozycją art. 5 ust. 1 w/w ustawy o grach hazardowych prowadzenie działalności w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych, gry telebingo oraz gier na automatach poza kasynem gry objęte jest monopolem państwa. Przepis ten nie zmienił swojego brzmienia na przestrzeni ostatnich lat i nie wymagał od oskarżonego wysiłku interpretacyjnego. Należy zauważyć, że same przepisy blankietowe ustawy o grach hazardowych były jasne, a już sama literalna treść art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh wskazywała jakie konkretnie obowiązki nakłada państwo na podmiot, który chciał wykonywać działalność w zakresie gier na automatach tj., że może ona być prowadzona wyłącznie na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry, w miejscu do tego przeznaczonym, tj. w kasynie gier. Przepis art. 107 §1 kks przewidywał w dacie czynów z a/o i przewiduje nadal

odpowiedzialność karnoskarbową za urządzenie lub prowadzenie gier hazardowych wbrew przepisom ustawy, a w omawianym przypadku dotyczyło to urządzenia gier wbrew przepisom ustawy o grach hazardowych, a dokładnie wbrew art. 6 ust. 1 ugh i art. 14 ugh. W tym miejscu podkreślenia wymaga, iż po dniu 3 września 2015r., wobec wejścia w życie przepisów nowelizujących ustawę o grach hazardowych i notyfikacji przepisów technicznych, ewentualne wątpliwości odnośnie legalności prowadzenia gier na automatach bez posiadania koncesji na prowadzenie tego typu działalności w kasynach, zostały kategorycznie i stanowczo rozstrzygnięte. W demokratycznym państwie prawa elementarnym warunkiem wymagania przestrzegania ustanowionych norm prawnych i pociągania do odpowiedzialności za ich przekroczenie jest ich prawidłowe ogłoszenie. Nowelizacja przepisów ustawy o grach hazardowych została w sposób prawidłowy ogłoszona w dniu 19 sierpnia 2015r.(Dz. U. z 2015 r., poz. 1201), a oskarżony J. A. (2) mógł bez trudu zapoznać się z treścią przepisów.

Apelujący bezzasadnie powoływał się również na to, że inne sądy na terenie Polski w podobnych sprawach wydawały wobec oskarżonego wyroki uniewinniające od zarzutu popełnienia czynu z art. 107 § 1 kks lub umarzające postępowanie. W kontekście powyższe wskazać należy, iż w Polsce nie obowiązuje system prawa oparty na precedensach, lecz zasada samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego wskazana w art. 8 kpk. Każda sprawa jest rozpatrywana indywidualnie

przez niezawisły sąd na podstawie materiału dowodowego, zgromadzonego w aktach konkretnej sprawy. Z tego względu ocena, czy wyczerpane zostały znamiona czynu zabronionego i czy nie zachodzą okoliczności wyłączające bezprawność czynu lub winę oskarżonego, winna być przeprowadzona przez sąd karny w konkretnym składzie orzekającym samodzielnie i nie może być uzależniona od tego, czy i w jakim kierunku inne sądy powszechne wypowiedziały się uprzednio w swoich orzeczeniach w kontekście normy blankietowej art. 107 § 1 kks. Powoływanie się na wyroki innych sądów i dołączenie przez apelującego ich szczegółowych i obszernych uzasadnień nie mogło spowodować, że Sąd Okręgowy w Siedlcach wykorzysta tożsamą lub chociażby podobną argumentację. Owszem, stanowisko krajowych sądów przez pewien okres mogło być niejasne i wprowadzać stan niepewności co do charakteru i mocy wiążącej przepisów art. 6 ust. 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych. Jednakże, jak już wskazano, przepisy te były jawne, a ich treść znana oskarżonemu. Fakt, że oskarżony J. A. (2) nie stosował się do kwestionowanych przepisów, bo uważał, że w świetle zgromadzonych wybiórczo orzeczeń i poglądów doktryny wcale nie musi, nie może przecież oznaczać, że nie był świadomy treści przepisów ustawy i faktu ich obowiązywania. Równoległe do judykatów korzystnych, zapadała przecież znaczna ilość orzeczeń niekorzystnych dla organizatorów gier na automatach.

Do przestępstw z kategorii male prohibita (taki charakter ma przepis art. 107 § 1 kks), które

obejmują zakresem kryminalizacji nowe zachowania, które nie mają penalistycznej tradycji i nie mają – lub też mają luźny – związku z moralnymi lub obyczajowymi normami, może być stosowana konstrukcja błędu z art. 30 kk (odpowiednik art. 10 § 4 kks), ale w zakresie nowych zachowań uznawanych za przestępstwa. O ile zatem może się zdarzyć, że na skutek zmiany dotychczas stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej, określone zachowanie zostanie zakwalifikowane jako czyn karalny w rozumieniu prawa karnego skarbowego, i wówczas sprawca takiego zachowania, który był przeświadczony na podstawie poprzednio wydawanych orzeczeń, iż nie popełnia przestępstwa, może w sposób zasadny powołać się na konstrukcję błędu co do prawa, to nie sposób takiej konstrukcji przyjąć jako prawidłowej wtedy, gdy takiej stabilnej i jednolitej linii orzeczniczej nie ma (wyrok SN z dnia 5.12.2018r., sygn. V KK 516/17, Legalis Nr 1855597). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, iż urządzenie gier hazardowych przez oskarżonego bez koncesji na kasyno gry i poza kasynem gier bynajmniej nie było zachowaniem „nowym”, wręcz przeciwnie, ustawodawca uprzednio wyraźnie penalizował pod groźbą kary tego typu zachowanie, a oskarżony musiał zdawać sobie sprawę z rozbieżności orzeczniczych i świadomie podejmował ryzyko. Ze spornych poglądów istniejących w orzecznictwie i doktrynie oskarżony wybrał dla siebie najprostsze rozwiązanie, pozwalające na lekceważenie ustanowionej przez państwo ścisłej reglamentacji gier na automatach. Tego rodzaju wyrachowane postępowanie nie może być postrzegane jako działanie

w błędzie co do karalności poczynań, ewidentnie sprzecznych z ustawą o grach hazardowych. Prowadzenie działalności przez oskarżonego, mającego świadomość, że jest ona jednak sprzeczna z prawem, w tym prawem karnym skarbowym, bynajmniej nie jest zatem tożsame z istotą kontratypów. W orzecznictwie SN wprost wskazuje się, iż chociaż art. 10 § 4 kks stawia mniejsze wymagania w związku z wyłączeniem odpowiedzialności w oparciu o przesłankę błędu co do prawa, to nie można jako usprawiedliwionej nieświadomości zakwalifikować zachowania polegającego na wykorzystywaniu rozbieżności orzecznictwa sądowego (wyrok SN z dnia 28.11.2018r., sygn. II KK 97/18, Legalis Nr 1855638).

Nie sposób pominąć w zakresie powyższych rozważań, iż od strony podmiotowej przestępstwo penalizowane przez przepis art. 107 § 1 kks jest karalne w razie jego umyślnego popełnienia w obu postaciach zamiaru – bezpośrednim i ewentualnym. W tym stanie sprawy uprawionym i zgodnym z art. 7 kpk jest rozumowanie, iż oskarżony liczył się z możliwością zapadnięcia przeciwko niemu kolejnego wyroku skazującego i wymierzenia mu kary przez sąd, niejako wpisując to ryzyko w koszty prowadzonej nielegalnie działalności. Taka kalkulacja wyłącza przyjęcie błędu (w każdej jego postaci, a więc z art. 10 § 1 i § 3 i § 4 kks). Nie działa bowiem w błędzie, kto świadomie kalkuluje ryzyko odpowiedzialności karnej i z góry podejmuje kroki mające zabezpieczyć go przed taką odpowiedzialnością w przyszłości (będzie to m.in. gromadzenie wyroków innych sądów i opinii prawnych itp.). Osoba, która

pozostaje w błędzie w ogóle nie zdaje sobie sprawy z możliwości pociągnięcia do odpowiedzialności karnej, oskarżony zaś taką możliwość dopuszczał, a nawet próbował się przed nią zabezpieczyć.

Chybionym pozostaje także zarzut apelującego dotyczący rażącej surowości kary wymierzonej oskarżonemu, a tym samym niezastosowania wobec niego dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary. Wskazać w tym miejscu należy, iż przestępstwo z art. 107 § 1 kks zagrożone jest karą grzywny albo karą pozbawienia wolności, bądź obu tym karom łącznie. Wymierzona oskarżonemu kara grzywny jest zatem najłagodniejszą rodzajowo represją karną przewidzianą przez ustawodawcę we wskazanym przepisie, zaś jej wymiar w wysokości 100 stawek dziennych (przy możliwości jej orzeczenia do 720 stawek), jak i wysokość jednej stawki – 100 zł, stanowi karę w „dolnych” granicach zagrożenia. Nadto jest dostosowana do społecznej szkodliwości popełnionego czynu jak i możliwości finansowych podsądnego. W ocenie Sądu Okręgowego orzeczona w ten sposób kara uwzględnia ponadto stopień winy, właściwości i warunki osobiste oskarżonego, rodzaj i wysokość wyrządzonej przez niego szkody, a także cele kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej. Oskarżony decydując się na wejście w konflikt z prawem winien liczyć się z koniecznością poniesienia konsekwencji, przede wszystkim w wymiarze finansowym, skoro ta właśnie sankcja majątkowa jest najłagodniejszą rodzajowo karą za czyn z art.107 § 1 kks.

W tej sytuacji rozstrzygnięcie Sądu I instancji w tym przedmiocie również nie wymagało ingerencji ze strony Sądu Odwoławczego.	
Wniosek	
Obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy

Zaskarżony wyrok w całości utrzymano w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.

Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

P unkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
	Na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973r. (Dz.U. Nr 49, poz. 223 z 83r. z późn. zm.) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1020 złotych tytułem kosztów sądowych za postępowania odwoławcze.

7. PODPIS